

خیلواکی

استقلال

www.esteqlaal.net

پنجشنبه ۱۴ سپتمبر ۲۰۲۳

مترجم: فریده نوری

ممنوع قرار دادن کشت تریاک توسط طالبان

یک مشکل حیاتی برای غرب

قسمت سوم

منبع: *Vice News*

نویسنده: *Max Daly*

تاریخ: ۳۰ آگست ۲۰۲۳

در مقاله ای برای Alice, Mansfield معضله سیاسی در افغانستان را این طور خلاصه می کند: " در حال حاضر، دولت های غربی ممکن است مجبور شوند به ممنوعیت طالبان، پاسخ خود را بر اساس نتایجی که کمتر مطلوب می دانند، تطابق دهند. از طرف دیگر غرب نمی تواند که جهت کشت بدیل طالبان را کمک نمایند و از طرف دیگر با فشار آوردن می خواهند سبب بی ثباتی دولت طالبان گردند."

امسال در یک راپور جهانی در باره مواد مخدر، (l'office des nations unies contre la drogue et le crime) دفتر مواد مخدر و جرم سازمان ملل متحد، اثرات جدی و گسترده، یک اختلال جدی در عرضه نمودن کوکنار یا خشخاش و هروئین را، بالای استعمال کنندگان آن به رسمیت شناخته است، اما در عین زمان پروژه های انکشافی کشت بدیل کوکنار را به صورت جدی تمویل نموده تا کشت و تولید تریاک کم گردد.

سوال اصلی در مرکز این مشکل قرار دارد، و سوالی اصلی این است که باید دانسته شود که آیا طالبان در محو کشت کوکنار و تولید تریاک مصمم هستند، این ارتباط می گیرد به دلایل اینکه آن ها برای انجام آن دارند.

رهبر بزرگ طالبان ملا هبت الله آخوند زاده تصمیم گرفت که کشت و تولید تریاک محو و ممنوع قرار داده شود و آن را یک کار مفید دانست، زیرا که وی یک بنیادگرای مذهبی می باشد. از طرف دیگر قرار گزارشات Mansfield با وجود جنبه مذهبی این عملیات، می تواند در درجه اول یک تصمیم سیاسی باشد. طالبان فکر می کنند که با ممنوع نمودن تریاک، یک لطف به جهان نموده اند. "جهان باید ما را بدون شرط گذاشتن در مورد حقوق زن و حقوق بشر، کمک نمایند". این ستراتیژی تعجب آور نیست، زیرا این طرز تفکر طالبان در هنگام ممنوع قرار دادن کشت کوکنار در سال ۲۰۰۱ نیز موجود بود.

ملا محمد حسن رحمانی، والی منطقه جنوب - غرب در آن زمان اظهار نموده بود: "طالبان آن قسمتی که مربوط شان است، انجام دادند، جامعه جهانی نباید سیاست و مواد مخدر را باهم مخلوط نمایند، این یک سوال بشریست.

اگر جامعه جهانی می خواهد مواد مخدر افغانستان را کنترل نماید، آن ها باید این دو سوال که عبارت از سیاست و مواد مخدر می باشد را از هم جدا نمایند. کمک نباید در کوتاه مدت و در دراز مدت به سیاست ارتباط بگیرد".

این احتمال وجود دارد که این ممنوعیت از سوی طالبان یک اقدام موقت و مانوری برای جلب توجه غرب و احتمالاً برای بدست آوردن کمک مالی از آن ها بوده باشد، بلند بردن قیمت تریاک و بالاخره لغو ممنوعیت با ادعای اینکه غرب کمک کافی ارائه نکرده است.

Antonio Giustizzi، محقق اصلی در (RUSI) Royal United Services Institute، برای یک گروپ که در مورد دفاع و امنیت تلاش می کنند، اظهار داشت که شاید طالبان با قاچاقبران مواد مخدر برای تفاهم با همدیگر در مورد ممنوع قرار دادن مواد مخدر در تماس شده باشند.

"امکان دارد که طالبان تولید کنندگان بزرگ را برای یک جلسه به دور یک میز جمع نموده و برای شان از قبل در مورد ممنوعیت تولید تریاک اطلاع داده شده باشد، تا که آن ها بتوانند مقدار هنگفت مواد مخدر را خریده و ذخیره نمایند، و برای شان ضمانت کرده باشند که ممنوعیت در ظرف دو تا سه سال بر طرف می شود و به این ترتیب یک نوع موافقه را با آن ها نموده باشند.

بر علاوه وی فرضیه این که شاید طالبان با ممنوعیت کشت کوکنار کوشیده باشند تا رهبران منطقوی را از این درآمد محروم بسازند و به همین طریق قوت و قدرت خود را بلند بکنند، مخصوصاً که اگر طالبان خود شان موفق به جست و جوی یک منبع درآمد دیگر شوند.

Antonio Giustozzi علاوه نمود که شاید در منع قراردادن کشت و تولید تریاک "منافع همه" باشد.

"طالبان باید پیشرفت های قابل توجه برای بدست آوردن به رسمیت شناختن شان توسط غرب و همچنان کمک مالی غرب داشته باشند، در حالیکه ممنوع قرار دادن کشت کوکنار و تولید تریاک سبب بلند رفتن قیمت هروئین می شود."

M. Mansfield فکر می کند که ممنوعیت، اگر صادقانه هم باشد، اما دوامدار نمی باشد، وی فکر می کند که تأثیر مادی بالای زارعین افغان داشته، قبل از احساس نمودن پروگرام بهتر ساختن معیشت توسط غرب سبب مقاومت مسلحانه می شود.

" غیر ممکن است که مشکلات وابستگی کشور با تجارت تریاک در کوتاه مدت حل گردد، منع قرار دادن نمی تواند بدون خشونت و مهاجرت به دست آید".

M. Mansfield می گوید که ممنوعیت هروئین در عرضه جهانی تأثیر آنی ندارد، به دلیل موجودیت ذخایر هروئین.

از چندین سال زارعین افغان که تریاک تولید می کنند، مقدار تریاک اضافی را در مزارع خود در زیر خاک پنهان می کنند، زیرا آن ها می دانند که اگر یک قحطی رخ دهد، قیمت بلند می رود. "یک تعداد از زارعین زیادتر از پنجصد کیلو گرام را در زیر خاک ذخیره کرده اند".

M. Mansfield اظهار می کند که "زمانیکه سال قبل خبر محو نمودن کشت و تولید تریاک توسط WhatsApp برای زارعین اعلان گردید، بحث ها متمرکز بالای ذخیره سازی تریاک بود. بعضی از زارعین برای مصرف عادی روزمره شان به عوض فروش ذخیره تریاک به فروش اشیای خانه و یا موترسایکل های خود پرداختند، زیرا اشیا و لوازم خانه قیمت خود را به مرور زمان از دست می دهند در حالیکه به قیمت تریاک افزوده می شود."

تریاک تا ده سال نگهداری شده می تواند، اشخاصی را می شناسم که زیادتر از این مدت تریاک را ذخیره نموده اند. اگر سال بعدی نیز ممنوعیت ادامه پیدا کرد، در این وقت زارعین ایکه تریاک را ذخیره نموده اند، از بلند رفتن قیمت ها خوشحال می شوند".

به نظر M. Mansfield به دلیل موجودیت ذخیره ها، یک، دو سال را در بر می گیرد تا تأثیر آن بالای تأمین مایحتاج هروئین در اروپا محسوس گردد، وی علاوه می کند که اخیراً بلند رفتن قیمت هروئین در انگلستان به محو کشت کوکنار و تولید تریاک در افغانستان ارتباط نداشت و تمایل یا لغزش به طرف هروئین سنتتیز (opioïde synthétique) مطلقاً مستقل از محو تریاک می باشد.

حالا هیچ مامور غرب نمی تواند جرأت کند و به صدای بلند از مواد مخدر افغانستان که منبع یک قسمت بزرگ هیروئین جهان می باشد و ده ها سال به حیث دشمن نمبر یک جامعه غربی شناخته شده بود، بگوید که هیروئین افغانستان دوست شان است، یک دوست بد. حتی اگر محو و ممنوع قرار دادن کشت و تولید کوکنار برای طالبان سخت هم باشد، باوجود مشکلات محو نمودن، لازم است تا مدت چندین سال متواتر ممنوعیت دوام کند تا فاجعه ناشی از داخل شدن هیروئین شیمیایی در عرضه جهانی و استعمال opioïde synthétique ظاهر گردد.

ادامه دارد...